

CHUYẾN ĐI CÔNG TÁC XÉM BỊ BỎ RỜI

Cuộc đời mỗi người đều có những cột mốc gắn liền với sự trưởng thành. Trong quá trình trưởng thành gắn liền với những câu chuyện không thể nào quên và đó được gọi là kỷ niệm.

Công ty trách nhiệm hữu hạn phát triển và chuyển giao phần mềm (DTSOFT) là nơi làm việc của tôi khi bước chân ra khỏi ghế nhà trường. Thời gian làm việc tới bây giờ cũng gần 2 năm đây là khoảng thời gian không dài cũng không quá ngắn nhưng nó mang lại cho tôi rất nhiều kỷ niệm. Tôi là một nhân viên kinh doanh nên công việc của tôi thường gắn liền với những chuyến đi công tác. Và trong các chuyến đi đó tôi nhớ nhất là chuyến công tác lên Thành phố Kon Tum. Trong chuyến công tác đợt đó có tôi cùng với Anh Đại (Phó tổng giám đốc), chị Hòa (Phó giám đốc khu vực),

chị Thủy (Phòng kinh doanh) và chú tài xế.

Chuyến đi đáng lẽ ra cũng không có gì để nhớ nếu như chuyến đó không xảy ra. Lần đầu tiên đặt chân tới Kon Tum – một nơi cách xa nơi tôi đang sinh sống và làm việc. Ấy thế mà, vào buổi trưa hôm đó, thời tiết nắng nóng nên sau khi mọi người đã mệt mỏi với công việc buổi sáng thì ghé vào một quán võng vỉa hè bên đường nghỉ ngơi để chiều tiếp tục làm việc. Tôi nằm cạnh chị Thủy, vì lúc đó tôi cũng thấm mệt, nên có thiếp đi một lúc, khi tỉnh dậy thì nhìn xung quanh, không thấy mọi người đâu

hết, tôi hỏi thăm chỗ chị chủ quán là: “Không biết chị có thấy chị nằm kế bên em đi đâu rồi không?”, Chị ấy nói: “Thấy mọi người lên xe đi đâu rồi đó”. Hoang mang! Nhìn ra bên đường kiếm xe của công ty nhưng cũng không thấy đâu, lúc đó tôi nghĩ mọi người chắc đi vệ sinh do gần đó không có chỗ vệ sinh nhưng vẫn còn hơi lo lắng. Tôi liền cầm điện thoại lên gọi cho chị Thủy, Anh Đại, nhưng lại chẳng ai nghe máy, trong khi đó đồ đạc, tiền bạc tôi lại bỏ hết trên xe. Lúc đó cứ nghĩ là mình bị bỏ rơi thật rồi, muốn khóc luôn mọi người ạ. Tôi nhìn xung quanh các vũng lại một lần nữa, thì xa xa là một dáng người quen quen, tới gần thì thấy ôi thì ra là chú tài xế, thấy chú tôi vừa mừng cũng vừa lo, tại sao mọi người đi đâu hết chỉ bỏ lại mình tôi với chú ấy. Nên tôi có gọi chú dậy hỏi thăm thử mọi người đi đâu hết rồi. Chú nói là mấy anh chị lấy xe qua bên Ủy ban rồi, thấy em ngủ ngon quá nên không gọi dậy, nghe xong tôi mới thở phào nhẹ nhõm và yên tâm trở lại.

Mới vào công ty chưa được bao lâu, nhưng đây có lẽ là kỷ niệm hài hước và đáng nhớ nhất đối với tôi kể từ khi bước chân vào đại gia đình DTSoft. Qua đó, tôi cũng nhận ra rằng bản thân dù gặp bất kỳ tình huống nào cũng nên bình tĩnh để giải quyết và nên mang những thứ quan trọng bên mình như: tiền, điện thoại để liên lạc cầu cứu người thân.